

Polsk rytteri i Anden Verdenskrig

Fremad! Efter mig!

Det absolut sidste polske rytterangreb

af Janusz Piekalkiewicz

Vi befinder os i den vestlige del af Pommern, den 1. marts 1945. En kold vind blæser lavthængende, tunge og truende skyer hen over et kuperet terræn. Små søer lyser op mellem mørke skovområder, og hist og her ligger de sidste snavsede rester af vinterens sne. I en landsby nær byen Schönfeld spiller et militærorkester den polske nationalmelodi - Dobrowski marchen.

To eskadroner paraderer i trav forbi en gruppe højtstående officerer. Den ene eskadron, under kommando af Løjtnant Spisacki, svinger nu mod højre i retning af et skovområde, mens den anden eskadron, under kommando af Løjtnant Starak, fortsætter lige ud mod en jernbanelinie. Et par kilometer væk ligger Schönfeld i en lavning, omgivet af flade enge, der gennemskæres af afvandingskanaler. Byen er delt af en jernbanelinie og langs hermed løber en landevej. På begge sider heraf er der søer og længere borte flere eng- og skovområder. Det var her, "Pommern Linien" gik - den sidste tyske forsvarslinie før Berlin.

Rytterne fra 1. Selvstændige Kavaleribrigade "Warszawa" (*1 Somodzielna Warszawska Brygada Kawalerii*) - en kavaleribrigade, som indgik i 1. Polske Arme, der kæmpede på russisk side - havde en vanskelig opgave foran sig. De skulle bryde gennem de tyske forsvarslinier, hvis det på nogen måde var muligt. Polsk infanteri støttet af kampvogne havde de to foregående dage søgt at løse denne opgave, men var blevet standset af det sumpede terræn. De havde lidt meget store tab. Fra stillinger i grøfterne havde tyske panserværnsskytter beskudt kampvognene, mens maskingeværer havde taget sig af infanteriet. To ryttereskadroner, støttet af de tilbageværende kampvogne, skulle nu løse den opgave, som T-34 kampvognene og infanteriets angrebskommandoer ikke havde kunnet løse. Rytterne kunne kun håbe på, at fjenden ville have sin opmærksomhed rettet mod kampvognene og ikke hestene.

Et par kampvogne kørte frem mod landevejen. En rød lyskugle skød i vejret - signalet til rytteriets fremrykning. Løjtnant Starak trak sin sabel og kommanderede: "Fremad! Efter mig!" Under hurraråb satte eskadronen i galop og krydsede hurtigt vejen. Voldsomme røgskyer fra brændende kampvogne skjulte rytterne, som hurtigt huggede ind på de tyske panserværnsskytter. "Russiske kosakker! Russiske kosakker!" lød det fra alle sider. Ingen havde tilsyneladende anset det for muligt, at rytteri ville støttet et kampvognsangreb. Efter at havde redet gennem de tyske stillinger, sad rytterne af og stormede fjenden i

ryggen.

Imens samlede den anden eskadron, under løjtnant Spisacki, sig i en lille lund og kom snart efter i vanskeligheder. Endnu inden angrebet begyndte blev den kampvognsdeling, som skulle støtte angrebet, hængende i terrænet. Kampvognene blev straks skudt i brand. Den sorte røg skabte forvirring blandt rytterne, men de fortsatte fremad. I de tyske stillinger bag røgen var alt stille og roligt, indtil der pludselig blev skudt heftigt mod de fremstormende ryttere - måske fjenden et øjeblik var blevet forvirret af synet? Eskadronen fortsatte gennem de forreste stillinger, fandt dækning i en lavning tæt ved Schönfeld, og sad af. Dermed endte historiens sidste polske rytterangreb!

Begge eskadroner kæmpede sig nærmere Schönfeld. Mod aften blev byen, der kun var sikret af få gravede stillinger, indtaget med støtte af kampvogne og infanteri. Infanteriet havde 370 døde og sårede, mens rytteriet kun mistede syv mand.

Oversat fra *The Cavalry of World War II* af Janusz Piekalkiewicz, Orbis Publishing Limited, London 1979, ISBN 0-85613-022-2.

Efterskrift

Billedet viser ikke nødvendigvis polske soldater, men i hvert fald russiske soldater - det er vist for at skabe den rette stemning.